



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobkyně: **TM - TRUCK s.r.o.**, IČO: 27315797
sídlem Julia Fučíka čp. 53, 431 59 Vysoká Pec

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. MF-6173/2019/3902-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 6. 6. 2019 u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. MF-6173/2019/3902-4 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále též „GŘC“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 16. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2019, č. j. 2299/2019-900000-032 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl ve smyslu § 123 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) změněn celý výrok přezkoumávaného rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 3. 2. 2016, č. j. 6595/2016-900000-304.6 (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v úvodu žaloby stručně shrnula průběh správního řízení. Poté s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 5. 2017, č. j. 50 Af 22/2016-38, konstatovala, že podle jejího názoru je lhůta pro stanovení náhrady nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků v řízení o zajištění vybraných výrobků, uvedená v § 42e odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), prekluzivní. Podle citovaného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích *„V projednávaném případě se jedná o lhůtu zákonnou, propadnou, se kterou je spojen účinek nemožnosti rozhodnout o náhradě nákladů za uskladnění po uplynutí této lhůty. Uvedená lhůta je prekluzivní, po jejím uplynutí zcela zaniká nárok na uplatnění práva na náhradu nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků. (...) Soud má za to, že výklad pojmu o stanovení nákladů v § 42e) zákona o spotřebních daních nelze omezovat jen na vydání rozhodnutí, ale je třeba setrvat na výkladu, že jde o rozhodnutí, které musí být perfektní, tedy splňovat všechny znaky individuálního správního aktu včetně právní moci.“*
3. Žalobkyně namítla, že s ohledem uběhnutý čas mezi datem nabytí právní moci definitivního rozhodnutí Generálního ředitelství cel o propadnutí vybraných výrobků ze dne 7. 9. 2018, č. j. 7035-13/2018-900000-032 a datem nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, tj. definitivního rozhodnutí o nákladech za uskladnění zajištěných vybraných výrobků, je evidentní, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až po 120 dnech od právní moci rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, tedy poté, co nárok na náhradu nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků již prekludoval.
4. Žalobkyně navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém právním názoru, přičemž odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, jehož důvody stručně shrnul. Dále uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobkyně o prekluzivním charakteru lhůty stanovené v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních. Žalovaný je přesvědčen, že citovaná lhůta má pořádkovou povahu, jak ostatně jednoznačně objasnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1Afs 55/2017 – 32, který se touto otázkou zabýval. Žalovaný poznamenal, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, na který poukázala žalobkyně, nepředstavuje recentní judikaturu správních soudů k otázce povahy lhůty uvedené v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních; nadto byl napaden kasační stížností Generálního ředitelství cel, která je vedena pod sp. zn. 3Afs 178/2017.
6. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právní úpravou včetně § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních, a proto není nezákonné. Jelikož jediná žalobní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

námítka, uplatněná žalobkyní v žalobě, není důvodná, žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání před soudem

7. Jednání před soudem dne 22. 6. 2022 se žalobkyně nezúčastnila, soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) věc projednal a rozhodl v její nepřítomnosti.
8. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na písemné vyjádření ve věci a zopakoval, že nesouhlasí s námitkou žalobkyně týkající se prekluzivní povahy lhůty uvedené v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních. Žalovaný zastává názor, že se jedná o lhůtu pořádkovou, o čemž svědčí i judikatura správních soudů a komentářová literatura.
9. Soud žalobkyní navrhované důkazy neprováděl, neboť tyto jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to dle § 65 a násl. s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
11. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu vplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:
13. Žalobkyně uplatnila svým podáním ze dne 13. 4. 2016 podnět na přezkoumání rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále též „CÚ“) ze dne 25. 11. 2015, č. j. 133134-5/2015-620000-11, jímž jí byly stanoveny náklady za uskladnění zajištěných vybraných výrobků (dále též „rozhodnutí CÚ o nákladech“) a rozhodnutí GŘC ze dne 3. 2. 2016, č. j. 6595/2016-900000-304.6, kterým bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí CÚ o nákladech (dále též „rozhodnutí GŘC o nákladech“).
14. Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2017, č. j. MF-25632/2016/3902-16, žalovaný nařídil přezkoumání rozhodnutí GŘC o nákladech z důvodu vady v řízení předcházejícím stanovení nákladů, tj. v řízení o zabránění zajištěných vybraných výrobků, kdy měl CÚ vzhledem k novelizaci zákona o spotřebních daních v rozhodnutí o zabránění vybraných výrobků ze dne 11. 9. 2015, č. j. 116149/2015-620000-32.1 (dále též „rozhodnutí CÚ o zabránění zajištěných výrobků“) zohlednit původní právní úpravu pro žalobkyni příznivější. Žalovaný konstatoval, že pokud bylo podstatnou vadou zatíženo rozhodnutí CÚ o zabránění zajištěných výrobků, které je podkladem pro vydání rozhodnutí CÚ o nákladech a na něj navazujícího rozhodnutí GŘC o nákladech, vydaného v odvolacím řízení, pak bylo shledáno vadným právě rozhodnutí GŘC o nákladech.
15. GŘC následně vydalo dne 13. 2. 2017 rozhodnutí č. j. 6976-3/2017-900000-302, kterým nařídilo přezkoumání rozhodnutí CÚ o zabránění zajištěných výrobků. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2017 vydal CÚ v nařízeném přezkumném řízení podle § 123 daňového řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodnutí č. j. 48923/2017-620000-32.1, kterým změnil původní rozhodnutí CÚ o zabrání zajištěných výrobků tak, že případ posoudil podle zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 30. 4. 2011, tj. ve znění účinném ke dni zajištění vybraných výrobků (21. 1. 2010), přičemž zabrání zajištěných vybraných výrobků potvrdil.

16. Proti rozhodnutí CÚ ze dne 26. 4. 2017, č. j. 48923/2017-620000-32.1, podala žalobkyně odvolání. GŘC v rámci odvolacího řízení vydalo dne 7. 9. 2018 rozhodnutí č. j. 7035-13/2018-900000-032, kterým změnilo rozhodnutí CÚ ze dne 26. 4. 2017, č. j. 48923/2017-620000-32.1, tak, že zabrání zajištěných vybraných výrobků změnilo na propadnutí zajištěných vybraných výrobků, neboť v řízení o odvolání bylo prokázáno, že se zajištěnými vybranými výrobky bylo nakládáno podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném ke dni jejich zajištění, tzn. že byly dopravovány bez dokladu uvedeného v § 26 zákona o spotřebních daních, přičemž jejich vlastník byl v rámci odvolacího řízení zjištěn, když jím byla žalobkyně.
17. GŘC prvostupňovým rozhodnutím změnilo přezkoumávané rozhodnutí GŘC o nákladech tak, aby bylo v souladu s právní úpravou, tj. aby pro otázky hmotného práva (stanovení výše nákladů za skladování zajištěných vybraných výrobků a stanovení odpovědné osoby) byl aplikován zákon o spotřebních daních ve znění účinném ke dni zajištění vybraných výrobků a pro otázky procesního práva byl aplikován zákon o spotřebních daních ve znění účinném ke dni rozhodnutí. Na postavení žalobkyně se však fakticky ničeho nezměnilo, neboť je i nadále osobou odpovědnou za úhradu zákonem o spotřebních daních stanovených nákladů za skladování zajištěných vybraných výrobků, byť nyní z jiného titulu (§ 42 odst. 7 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 30. 4. 2011), než tomu bylo v původním rozhodnutí GŘC o nákladech (§ 42 odst. 5 zákona o spotřebních daních ve znění účinném od 1. 5. 2011).
18. Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních *náhradu nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků a dopravního prostředku v řízení o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku stanoví správce daně nejpozději do 120 dní od právní moci rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání vybraných výrobků nebo dopravního prostředku.*
20. Městský soud se zabýval jedinou žalobní námitkou žalobkyně, a sice zda lhůta pro stanovení nákladů za uskladnění vybraných výrobků v délce 120 dnů, stanovená v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních, je lhůtou prekluzivní, v níž musí být náklady stanoveny pravomocně. Pokud by tomu tak bylo, musel by napadené rozhodnutí zrušit, neboť bylo vydáno až po uplynutí této lhůty.
21. Úvodem je třeba předeslat, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 5. 2017, č. j. 50 Af 22/2016-38, od něhož odvíjela svou argumentaci žalobkyně, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2019, č. j. 3 Afs 178/2017 – 41 (dále jen „rozsudek č. j. 3 Afs 178/2017 – 41“) a věc byla vrácena k dalšímu řízení Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který, vázán právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 3 Afs 178/2017 – 41, následně žalobu zamítl (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 11. 2019, č. j. 50 Af 22/2016-70).
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Afs 178/2017 – 41 konstatoval následující:
23. *„Totožnou právní otázkou na půdorysu obdobných námitek se již zabýval v rozsudku ze dne 7. 2017, č. j. 1 Afs 55/2017-32, č. 3645/2017 Sb. NSS (dále jen „rozsudek prvního senátu“),*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kterým zrušil rozsudek krajského soudu, jenž spočíval na nesprávném právním názoru ohledně povahy lhůty uvedené v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních. Uvedený rozsudek je stěžovateli znám z úřední činnosti, ostatně sám na něj v replice odkazuje. Od závěrů uvedených v tomto rozsudku se rozhodující senát nemá důvodu odchýlit ani v nyní projednávané věci, proto z něj v dalším odůvodnění vychází.

24. *V rozsudku prvního senátu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stodvacetidenní lhůty pro stanovení náhrady nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků a dopravního prostředku podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních se jedná o lhůtu pořádkovou, s jejímž uplynutím není spojen zánik práva (možnosti) správce daně stanovit náhradu nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků.*
25. *První senát vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011-58, z něhož se mimo jiné podává, že lhůta propadná (prekluzivní) je v právní normě zpravidla vyjádřena slovy, že po uplynutí této lhůty nadále již nelze něco vykonat nebo činit, či naopak, že pouze do uplynutí lhůty něco činit lze. Typickým příkladem lhůty propadné je například lhůta zakotvená v § 148 odst. 1 daňového řádu nebo lhůta podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.*
26. *Smyslem § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních je, aby náklady vzniklé uskladněním zajištěných vybraných výrobků, netížily správce daně, ale subjekt, který vznik těchto nákladů zavinil porušením zákonných povinností, a to za předpokladu, že bylo pravomocně uloženo propadnutí (či zabránění) těchto výrobků a došlo k přechodu vlastnického práva k zajištěným výrobkům na stát (§ 42d zákona o spotřebních daních).*
27. *Zde je třeba zdůraznit, že náležité vyčíslení a stanovení nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků není plně v dispozici správce daně. Ten je v tomto směru často odkázán na součinnost třetích osob (jako dodavatelů služeb, respektive skladovatelů). Správce daně tak nezná přesnou výši nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků, dokud mu není řádně vyúčtována třetí osobou (skladovatelem). Tento proces přitom nemusí být vždy bezproblémový; například může dojít ke zpoždění s fakturací či sporu ohledně výše fakturované částky.*
28. *S ohledem na výše uvedené je třeba přisvědčit stěžovateli, že lhůtu uvedenou v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních není možné považovat za lhůtu prekluzivní.“*
29. *Závěry uvedené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 3 Afs 178/2017 – 41 plně dopadají i na zde projednávanou věc a městský soud neshledal důvod se od nich jakkoli odchýlovat.*
30. *Městský soud proto nevešel na žalobní námitku o prekluzivní povaze lhůty uvedené v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních, neboť na podkladě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není pochyb o tom, že se v tomto případě jedná o lhůtu pořádkovou. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Afs 55/2017-32, účelem lhůty uvedené v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních je, „aby správce daně se stanovením nákladů neotálel a v přiměřené době postavil najisto, jaké náklady musí příslušný subjekt za skladování zajištěných výrobků do doby rozhodnutí o jejich propadnutí uhradit. [...] Není logické, aby byla lhůta podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních propadná a její uplynutí způsobilo, že se správce daně již nedomůže úhrady nákladů, které vznikly porušením právních povinností ze strany povinného subjektu, a ponese je tedy sám. Předmětná lhůta je stanovena správcem daně z důvodu efektivní a rychlosti řízení, aby v rámci řízení nevznikaly neopodstatněné průtahy. Tímto ustanovením získává konkrétní podobu*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

obecná zásada rychlosti řízení vyjádřená v § 7 odst. 1 daňového řádu, v návaznosti na čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Porušení povinnosti konat předepsaným způsobem ve stanoveném časovém rámci nevede k prekluzi práva správce daně stanovit náklady podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních, nýbrž k jiným právním následkům (např. odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem či možnost dotčeného subjektu domáhat se u příslušného správce daně odstranění průtahů; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 7 As 45/2013-20).“

31. Městský soud uzavírá, že lhůta 120 dní, upravená v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních, je lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení nemá pro správce daně za důsledek nemožnost stanovit náhradu nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků. Ačkoli je v projednávané věci zjevné a není sporu o tom, že při stanovení náhrady nákladů došlo k překročení uvedené lhůty, nezakládá tato skutečnost sama o sobě nezákonnost rozhodnutí ve věci samé ani nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
33. O náhradě nákladů účastníků řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, pak náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.